

ὡς συγγνώμη θεοῦ παρίστατό μοι.
 Κ' ἐγὼ φονεὺς αὐτῶν ; Εἰς τί μοὶ πιαίουν ;
 [(διωπῇ)
 Πολλῶν ὁ πατήρ των. Ἴδου τὸ πταίσμα.
 Νεκροὶ μοι εἶναι ἤδη. Νῦν δι' ἐκεῖνον
 ἴσον ἅς δρέψῃ πρὸς ἐμὲ τὸ θρῆνον.
 Ἐμπρός ! (Ὁρμᾷ πρὸς τὴν κλίνην αἶρει τὸ
 ἐγχειρίδιον καὶ βάζει κραυγὴν τρόμου)
 ποτέ· εἰν' υἱοὶ μου· υἱοὶ μου·
 (τοὺς περιπτύσσει ἀφυπνισθέντας θρη-
 νοῦσα) Κλοτίλδην !

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Κλοτίδην καὶ Νόρμα.

- N. Κλοτίδην ! σπεῦδον !
 K. Ἄς ἔλθῃ ἡ Ἀδαλγίδα.
 K. Ἐδῶ πλησίον
 Μόνη προδευχομένη, πλανᾶται· καὶ κλαίει
 [(ἀναχωρεῖ)
 N. Ναί. Τὸ σφάλμα κυρύττω· εἴτα ἀποθνήσκω.
 Σ Κ Η Ν Η Γ'.
- Ἀδ. Μὲ κράξεις Νόρμα ; (μετὰ δέους)
 (ἐκπεπληγμένη) κατηφῇ τὴν ὄψιν
 ἔχεις κι' ὠχρὰν
 N. ὠχρὸς θανάτου — ἀθρόαν
 τὴν αἰσχύνην μου μάθε. Μίαν παρακλῆ-
 [σίν μου
 μόνον τέλοςδόν μοι ἂν μου τὰς παρούσας
 συμφορὰς ἐλεῇς· καὶ τὰς μελλούσας.
 K. Πᾶν σοὶ ὑπισχνοῦμαι.
 N. Ὁμνύεις ;
 K. Ὁμνύω.
 N. Πρόσχε· ἡ ἐναγής μου
 ὑπηρεσία τὸν βωμὸν μαιίνει.
 Καιρὸς νὰ παύσω. Πλὴν ποῦ τὰ δύστηνά μου
 νὰ ἀπαγάγω ; Εἰς δὲ τάφιν.

- Ἀ. Θεέ.
 Τί λέγεις Νόρμα ;
 N. Εἰς τὰς τῶν Ρωμαίων
 σκηνὰς ἔλθοῦσα . . Παράδος εἰς ἐκεῖνον.
 A. Τίς ὁ σκοπός σου.
 N. Ἔστω σύζυγός σου.
 τὸν συγχωρῶ καὶ θνήσκω.
 A. Ὅχι ποτέ.
 N. Σ' ὀρκίζω χάριν τῶν υἱῶν του δέξαι·
 μετὰ σοῦ παράλαβέ τα,
 φρούρη καὶ προστάτευσέ τα.
 Δίφρους καὶ ἀρχὰς δὲν θέλω
 τοὺς υἱούς σου ἅς κοσμήσω.
 Μὴ ἀφῆς σοὶ παραγγέλλω
 δοῦλοι οἱ ἐμοὶ νὰ ζῶσι.
 Τὴν καρδίαν μου σπαράττει
 ὁ προδότης διὰ σέ.
 A. Νόρμα, μήτηρ παμφιλτάτη
 ἔτι μένεις πρὸς ἐμέ.
 λάβε τοὺς υἱούς σου, ποτὲ μακρὰν σου
 πῶς θὰ ζήσω μὴ ἐλπίσης

- N. Ἀλλ' ὀρκίσθης
 A. Τὴν χαρὰν σου !
 ὅπως σὺ εὐδαιμονήσῃς·
 τὸν σκληρὸν θά πλησιάσω
 καὶ τοῦ στήθους σου τοὺς πόνους
 ὑψηλοὺς θὰ εὕρω τόνους.
 τὸ ὑπνώττον εἰς τὸ στήθος
 φίλτρον τοῦ θά ἀναγεννήσῃς.
 ἔχει εὐσπλαγχνον τὸ ἦθος
 πάλιν θὰ στραφῇ πρὸ σέ·
 N. Νὰ προσφύγω εἰς δεήσεις,
 δὲν σ' ἀκούω· ἄφες, ποτέ.
 A. Ἴδε Νόρμα πρὸ τῶν ποδῶν σου
 τὰ μικρά σου ἀθῶα βρέφη·
 Τίς ἀγκάλῃ θὰ τὰ ἐκτρέφῃ
 ἂν μὴ φίλτρον μητρικόν ;
 N. Ἄ, πρὸς τί μὲ τὸν κλαυθμὸν σου
 τὴν θαρροῦσαν ψυχὴν νὰ θαύσῃς·
 εἰς ἐλπίδας, εἰς ἀπολαύσεις·
 δὲν πιστεύει ψυχροραγῶν.
 A. Ἄ, πείσθηντί μοι
 N. Πῶς νὰ πεισθῶ
 Ἐξ ᾧ σε
 A. Θ' ἀλλὰξῃ γνώμην.
 N. Καὶ σύ ;
 A. Φιλίαν δὲν θ' ἀρνηθῶ,
 πρὸς ὃν ποτὲ ἠρώμην.
 N. Ἀγνὴ καρδία σπουδάξεις ;
 A. Δὲν θέλω νὰ στενάζῃς·
 Ἄλλως θεῶν θνητῶν μακρὰν
 μὲ σὲ θ' ἀποσυρθῶ·
 N. Ναί ! νικᾷς με· δὸς τὴν φαιδρὰν
 μορφὴν σου ν' ἀσπασθῶ.
 N. A. Ναὶ μέχρι πνοῆς μου ἐσχάτης
 φίλη πιστὴ σου θὰ ζήσω·
 καὶ ἐν τοῖς κόλποις τῆς φιλάτης
 πάντα γῆς ὄλβον θ' ἀντλήσω·
 σὺν σοὶ κατὰ τῆς Μοίρας
 τολμώσας αἶρω χεῖρας.
 Ἐφ' ὅσον τῶν παλμῶν μου
 τὸ στέρονον σου εἶν' ἡχώ.

(*Ακολουθεῖ).

ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ*

Ἐσίγησε· πλὴν τῆς φωνῆς αὐτῆς ἡ μελωδικὴ ἡχώ
 κατὰκλειε ἔτι τὰ ὦτά μου· ἔστρεψα τὸ βλέμμα ἐν
 τῇ αἰφνιδίως γενομένη σιγῇ, εὐλαβῶς τέως ἐπὶ τοῦ
 ἐδάφους προσηλωμένον· τότε μόνον κατενόησα ὅτι
 εἶχον τὸ γόνυ κεκλιμένον καὶ ἠνωμένως τὰς χεῖρας
 ἐν ἀσυναίσθητῳ ἐνθουσιασμοῦ ἐκστάσει, ὑπὸ τὸν ἥχον
 τῆς γλυκείας τοῦ Νυκτίου φάσματος λαλιᾶς, ὥσπερ ἐν
 ὄνειρῳ διὰβλέπουσα ἀνεπισσομένην πρὸ ἐμοῦ τὴν
 ἱερὰν τοῦ ἔσχατος ἐκείνου σκηνήν. . . .

*) Ἰδε ἀριθ. 36, σελ. 704 — 707.

Ἦτένισα τὴν Νύκτα· ἦν ἀρρήτως θαυμασία ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ σοβαρὰ αὐτῆς καλλονή· οἱ ὀφθαλμοί, οὐδόλως νῦν δακρύοντες, ἐξαίσίως ἀπῆστραπτον οἶονεῖ δι' ἐνδομύχου πυρός· ὁπερ ἀνερίπιζον αἱ ἐλαφρῶς περὶ τῆς ποδῆρους αὐτῆς κόμης τοὺς μελαντάτους βοστρύχους τῇδε κῆκείσε πχρασύρουσαι πνοαί. Ἐν ᾧ ἡ χεὶρ τῆς, χιονοδῶς λευκὴ παρὰ τὴν παμμέλκινον κόμην ἀνυψομένη, μοι ἐδείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν οὐρανόν, λεπτόν συγκινήσεως ρίγος, μυστηριωδῶς τὰ μακρὰ αὐτῆς μέλη διαθέον, ἐπέτεινε τὴν συμπαθεῖ ὥχριαν τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς μορφῆς.

Δὲν ἐτόλμων νὰ λαλήσω· ἐσεβόμην τὴν ἐπιβήλουταν ἐκείνην σιγὴν, πλήρη τῶν ἐντυπώσεων τοῦ πρὸ μικροῦ ἔτι σεσθέντος, ἥσματος. Ἀλλὰ τοῦ πόθου ὑπερσχύοντος, ἀκουσίως ἐψέλλισα:

— Πανδαῆς κόρη τοῦ ζόφου! λάλησόν μοι ἔτι· εἰπέ μοι, σὲ ἱκετεύω, τίς ἡ φωτόπλαστος αὐτῇ παρθένος καὶ αἱ ὁμοειδεῖς σύντροφοι αὐτῆς, πόθεν δὲ ἀπέρρευσαν τὰ δύο ἑτερα ἀστρώδη δάκρυα, καὶ πρὸς τί, εἰς τριζὰ συνενωθέντα, ἐκρυσταλώθησαν οὕτω λαμπρῶς. ὦ! ὁ νοῦς μου μεθ' ἀγίας ἡδονῆς ἰλιγγιᾷ πρὸ τοῦ μυστηριώδους τούτου θαύματος, οὐ τὴν ἀρχὴν μόνην μοι ἀπεκάλυψας...

Γλυκὺς στόνος, αὔρας δροσώδης πνοή, ἐκχυθεῖς ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς μελανοκόμου γίγαντος καὶ τὸ ὥχρον μέτωπόν μου θωπεύσας, ἐπέπνευσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἡδύτρομον τῆς συγκινήσεως ἐκείνης ρίγος ἐν ᾧ τοῦ σπινθηροβόλου βλέμματός της αἱ ἀκτίνες, εἰσέδουν βθέως ἐν ἐμοί. Τότε τὰ ὑψικόρυφα τοῦ δάσους δένδρα, κλίνοντα πρὸς ἄλληλας τὰς βαθυφύλλους αὐτῶν κεφαλὰς, ἔχεαν ζωηρὸν ψίθυρον θαυμασμοῦ πρὸς τὴν μεγαλοπρεπῆ τοῦ μυστηρίου ἄνασσαν, καί, οἶονεῖ ἐπαναλαμβάνοντα τὰς τελευταίας ἐκείνης λέξεις διὰ τῆς θροῆς, αὐτῶν, διηρώτων ἄλληλα διὰ τῶν βραδέως ἐκπνεόντων ἀσθενεστάτων τόνων της, ὡς ἐγὼ πρότερον τὴν Νύκτα: «τίνες αἱ τρεῖς ἀστεροδάκρυες παρθένοι, αἱ αἰθερόπλαστοι Κόραι τοῦ οὐρανοῦ;...».

Στιγμὴ μόνη βραχεῖα ἤρκεσεν εἰς τὴν γλυκεῖαν τῆς Νυκτὸς ἐπίπνευσιν, τοὺς δειλοὺς τῶν δένδρων μορμύρους, καὶ τὸ ὥραϊον φάσμα ἤνοιξε πάλιν τὰ χεῖλη.

Τότε τὰ δένδρα οἶονεῖ ὑπὸ στιβαρῆς χειρὸς ἀποχωρισθέντα ἀλλήλων, ἅπαντα αὐτοστιγμῇ ἐστιχώθησαν ὀρθοτενῶς καὶ μετ' εὐλαβοῦς σιγῆς, φοβούμενα μὴ καὶ τὴν ἐλαχίστην τῆς Νυκτὸς λέξιν ἀπολέσωσι.

— Καὶ πρὸ τῆς κλίνης ἀσθενοῦς, ὡς με χρυσῇ ριπίδα μετὰ τὰ ὥραϊά της πτερὰ νὰ τὸν ριπίξῃ τρυφερὰ τὴν ἄλλην Κόρην εἶδα.

Ἐδπειρ' εἰς σκότην πρὸ αὐτοῦ ἀκτῖνας φευγαλέας ὡς τῆς ψυχῆς του τὰ ἐντὸς κατεπλημμύρει νοητῶς με φέγγη τῆς ιδέας.

Εἰρήνης ὕπνον ἔχυσεν εἰς τὰ γρυπνόν του ὄμμα προσθαυκαλίζουσα γλυκὺ ὡς ψάλλουν ἄγγελοι ἐκεῖ, εἰς τοῦρανοῦ τὸ δῶμα.

Κ' ἐφώτισε τὸν ὕπνον του ἐν ὄνειρον ὥραϊον... Παράδειδος μυριανθῆς καὶ σκιωδῶν ψυχῶν πλῆθὺς ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων!...

Κ' ἐπόθησεν, εὐελπιστῶν χρυσῇ ζωὴν αἰώνων, τῶν πόνων του ἀπαλλαγείς, νὰ πετασθῇ ἀπὸ τῆς γῆς μέσῳ χρυσῶν λειμώνων....

Ἢ Κόρη ἐμειδίασεν ἐγγύς του κελαδοῦσα· κ' ἐν συγκινήσει ἱερᾷ, ἐδάκρυεν ἡ γλυκερὰ τοῦ Παραδείσου Μοῦσα!

Κ' ἐν ᾧ τὴν θνήσκουσαν μορφήν τοῦ ἀσθενοῦς ἐμ- [πρὸς της, ὡς ἡ ἀκτὶς ἄνθος ὥχρον, χρυσοῖ ἀπαύγασμα φαιδρὸν τοῦ μειδιάματός της,

πίπτει τὸ δάκρυ ὡς σπινθὴρ βλεμμάτων παρηγόρων... ὦ θαῦμα! ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐν παραδείσῳ πτηνὸν ὀρμῆσαν ταχυπόρον,

αἶρει τὸ δάκρυ εἰς πτερὰ χρυσᾶ καὶ πτερυγίζει· πάλιν τὸ φέρ' εἰς οὐρανὸν ἐκεῖ ὡς ἄστρον φαιινὸν ἥει νὰ σπινθηρίξῃ....

Τάφινει ὅπου ἱερὸν τῆς Ἀδελφῆς τὸ δάκρυ ὡς ψυχῆς φάρος σελαγεῖ καὶ τὸ θαυμάζουν ἐν σιγῇ οἱ οὐρανοὶ οἱ ἄκροι.

Χαῖρε, χρυσόπτερον πτηνὸν! ὦ τέκνον Παραδείσου! Ἐλπίδος ἐμβλημα γλυκὺ, ὡς δὲ ἐλθοῦσθς ἀπ' ἐκεῖ, εἴν' ἡ χρυσὴ μορφή σου,

Εἰς κήπους μακρυνοῦς πετῶν ὅπου τὸ ἔαρ θάλλει μακρόν, εὐήλιον, γλυκὺ, ἐπλάσθης ἵνα διαρκῇ Ἐδὲμ μιννήσκης κάλλει.

Κι' ὡς δροσὸν στάγμα λαμπερὸν ἐκ τῶν ἀνθῶν ἐκείνων φέρεις τὸ δάκρ' εἰς οὐρανόν, νὰ λούῃ τὸ γμα με κρουνὸν εὐλογητῶν ἀκτίνων!

Κ' εἶδον τὴν τρίτην τῶν χρυσῶν Παρθένων· ἀνοίγουσαν βραχιόνας ἀγίους, δύο μορφὰς νεανιῶν ὁμοίας εἰς μίαν της περιπτύξιν συνήνου. Θερμὴν πνοὴν ταῖς ἔχυν' εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὸ οὐράνιον μειδιάμα τῆς εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀντηνακλῆτο· ἰδοὺ! τὴν ἀσπίλον λευκότητά των ἡ λάμψις του ἐφώτισε γλυκεῖα ὡς τοῦ βουνοῦ τὴν ἄθικτον χιόνα ἡλίου φῶς χρυσώνει καὶ ροδίζει.

Ἦτένιζον ἡ μία τὴν ἑτέραν
εἰς τὴν ψυχὴν ἀλλήλων ἀμοιβαίως
εἰσδύουσαι, φαιδρύνουσαι ἡδέως
ὥσεί ὄνειρον ἰνδαλμα γελέων
ἐν τῇ φαντασίᾳ καὶ ὡς τὸ ὄναρ
εἰς ἣν εἰσδύει τὴν ζωὴν λαμβάνει,
οὕτως ἡ μία ἐν τῇ ἄλλῃ ἔζη . . .
Κ' ἐν τῇ ἐκστάσει τῆς ἐνώσεως τῶν
πρὸς Οὐρανὸν ἀπέστρεψαν· τὸ βλέμμα
ὥσεί ἐπόθουν, οὕτως ἠνωμένοι
πρὸς τὸν Θεὸν ταχεῖα νὰ πετάσσουν
πρὶν ἐπὶ γῆς ἰσχύς τις ἀνθρωπίνῃ
θρασεῖα ἀπ' ἀλλήλων τὰς χωρίσῃ·
πρὸς τὸν Θεόν! Ἀπειρον κοίτην ὅπου
εὐρίσκει κέντρον ἰδεώδους ἔρωτος . . .
καὶ μετ' Ἐκείνου νὰ συγχωνευθῶσι
ὅπως μικροὶ μαλλοὶ νεφῶν πετώντες,
πρὸς τὸ ἐξ οὗ τὰ πέσπασαν ἀέρες
κολοσσιαῖον σύννεφον ἐνοῦνται!
Κ' ἐν ᾧ ἠτένιζον πρὸς τοὺς αἰθέρας,
ὡς χρυσάλις εἰς κρίν' ἀδελφὰ δύο
εἰς ἓνα μόνον ἐπανθοῦντα κλῶνα
ἄπερ ἡ αὖρα πρὸς τὰ ὕψη στρέφει,
κύπτουσ' Αὐτῇ, ἐπὶ τὰ μέτωπά των
ἐν ψίλλῳ οὐράνιον ἀφήκε.
Καὶ τότε ἐν ἀγία συκινῆσαι
ἐπὶ τῆς γῆς ἐστάλαξεν ἐν δάκρυ . . .
Πλὴν! . . . πρὶν αὐτὴ ν' ἀνεγερθῇ ἀκόμῃ,
ὡς τρέμον φέγγος ἀστραπῆς, ταχεῖα
προσπαλλομένη πτέρυξ τοῦ ἀγγέλου,
τὸ αἶρει κ' εἰς τὰ ὕψη τὰποθέτει
νὰ σελαγῇ ἐγγὺς τῶν δύο ἄλλων!
ᾧ ἄγγελε μὲ σέλας ἐστεμμένε!
ᾧ ἄγγελε! τὸ τέκνον τῆς ιδέας
ἐγκλείον πᾶν ἰνδαλματώδες κάλλος:
πτερὰ καὶ φῶς, μειδίαμα καὶ λύραν!
πτερὰ γλαυκὰ ν' ἀνέλθουν εἰς τὰ ὕψη,
φῶς ἱερὸν νὰ ζωγραφῇ τὸ Θεῖον,
μειδίαμα ἀγάπην νὰ ἐγγράφῃ
καὶ λύραν τοὺς παλμοὺς αὐτῆς νὰ ψάλλῃ,
αὐτὰ τὰ τέσσαρά σου δὲν ποθοῦσι
κατέχουσαι, ἐν Οὐρανῷ ἀλλήλας
ν' ἀσπάζονται τὸ στόμα μὲ τὸ στόμα,
ὡς σύ μὲ τοὺς ἁγίους ἀδελφούς σου;
δύο ψυχὰ ἰδανικῶς ἐρῶσαι;
ᾧ ἄγγελε! τὸ τέκνον τῆς ιδέας!
εἰς τῶν αἰώνων τὰργυρῶδες ῥέμμα
τὸ ἐπὶ γῆς ὑψόθεν προστάλαζον,
τὴν γλυκερὰν μορφήν σου μειδιδῶσαν
ῥεῖποτε κατόπτριζε προσδυνῶσαν!
ἴσως θνητοὶ τὸν βίον ἀπαντλοῦντες
ἀπὸ τοῦ νάματος τοῦ χρυσορροῦ,
προσείδουν τὴν εἰκόνα σου ἐντός του,
κ' εἰς τὰς μορφὰς μὲ σέλας προσκυπούσας,
ἀπανασθῇ τὸ κάλλος σου τὸ Θεῖον!
Κ' ἐν σκότει κατερχόμενος λαθραίως,
ὡς νῦν αὐτὸ τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης,
δάκρυ ἄγνὰ ἐκσυμπαθῶν ὁμμάτων
πλησίον τῆς ὁδύνης ἀγρυπνούντων
πρὸς Οὐρανὸν εἰς τὰ πτερὰ σου αἶρε,
ἀθανασίας μάργα νὰ λάμπουν.

Καὶ ψάλλε μ' ἐν θεσπέσιόν σου ἥσμα
πρὸς τὸν Θεὸν τοὺς πόρους τοὺς ἁγίους
ὅσους μὲ ἐν ὁλόφωτόν σου βλέμμα
ἐν τῇ ψυχῇ τῇ συμπαθεῖ διείδες!
Εἶθε νὰ εἶχον τὰ χρυσὰ πτερὰ σου.
δάκρυ ἀγάπης ἐπ' αὐτῶν νὰ αἶρω!
ᾧ! εἶθε νὰ ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας
τὴν θεολάτριδα χρυσὴν σου λύραν!

— Ναί, Νύξ! ἀνάκραξά ἐνθους· εἶθε νὰ ἐκράτεις
εἰς τὰς πηχυαῖας καλλιδικτύλους σου χεῖρας λύραν
χρυσὴν θεολάτριδα! ᾧ δι' ὁποίων τότε ἀγίων μολ-
πῶν θὰ ἐχαίρετας ἐν αὐγῇ τὴν ποθητὴν ἀνατολὴν
τοῦ Θεοφειγγοῦς σου ἰνδάλματος! ἀλλ' ἂν πρὸ αὐτοῦ,
ὡς καὶ νῦν, ἐσιώπας πάλιν, δι' ὁποίων ἱερῶν ἐπίσης
μελωδιῶν θὰ κατεβυκαλάς ἐν τῷ σκότει τὸν γλυκὺν
ὕπνον τῶν κεκμηκότων θνητῶν, οἶονεῖ ἵνα μὴδ' ἐν τῷ
λυσιμερίμῳ αὐτῶν ὕπνῳ ἐπιλινθῶνται Ἐκείνου
ὃν θὰ ἐψάλλες, ἀλλ' ἵνα ὑπὸ τοῦς ἥλους τοῦ ὀνόμα-
τος Αὐτοῦ ἀποκοιμώμενοι, Αὐτὸν ἐν τοῖς ὀνείροις αὐ-
τῶν ἐκστατικοὶ θεωρῶσιν! . . .

ᾧ! εἶθε, Νύξ, νὰ ἐκράτεις οὐρανόφθογον λύραν!..
καὶ ἐν ᾧ σύ μετάρσιος καὶ τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς
πέπλους ἐπὶ τοῦ αἰθέρος τανύουσά θὰ παρεδίδωτο εἰς
τὴν ἀγίαν ἐκστασιν τῆς ᾠδῆς, ἐγώ, γονυπετὴς ἐν τῷ
δάσει σου τούτῳ, ἐπιλινθονομένη τῆς τοῦ ὕπνου ἀνα-
παύσεως, μεμακρυσμένη καὶ τῆς ἐλαχίστης ἡχέως
τῶν τὴν ἱερὰν ταύτην ὥραν βεβηλούντων συμποσια-
κῶν ἄσματων ἐν τοῖς πολυθορύβοις ἄστει, νὰ ἐνωτί-
ζωμαι ἄγρυπνος! μηχανικῶς δ' ἐμπενομένη, ν' ἀπη-
χῶ ἐκαστον τόνον σου τὴν αὐγὴν, ὅτε σύ, εἰς τὴν
ξύλον εὐδαιμονίαν σου ἐπανελθεῖς, διὰ τῆς σιγῆς
ἥδη θὰ ἐλάτρευες τὸ ὑποφῶσκον σεπτὸν σου ἰνδαλμα!

Ἄλλ' οὐχί! . . . σίγα, Νύξ, σίγα ἐσκαί· ἄφες τὴν
ἀνθρώπινον ψυχὴν νὰ ποθῇ καὶ ν' ἀπολαύῃ τὴν θείαν
λύραν μόνον ἐν τῷ Οὐρανῷ! εὐλογητὴ ἡ σιγὴ σου ἡ
τὸν ἐν τῷ ἐπὶ γῆς ἡθικῷ βίῳ γλυκὺ διαγελῶντα ἄγιον
τοῦτον πόθον βυκαλιζούσῃ!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΖΩΑ ΜΚΡΑ ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ.

Ἐπιζωοτία.*

Ὀλίγον μακρὰν τοῦ Δημαρχείου εἰς τὴν ἀγορὰν
Γεμήσ παζὰρ κύων μελανὸς μετρίου ἀναστήματος μὲ
γλυκεῖς ὀρθαλμοὺς προσπίτει εἰς τοὺς κατ' ἐκλογὴν
διαβότας, οὓς ἐκλιπαρεῖ διὰ τοῦ τεχνικοῦ γονατι-
σμοῦ, ὅπως ἐκ τοῦ ἀπέναντι ἀρτοποιεῖου τῷ χορηγηθῇ
ἄρτος. Παρκαλοῦσθαι καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων κυνῶν,
εἰς οὓς προσφέρει τὴν μεγαλειτέραν μερίδα. Ἐγεν-
νήθη, ὡς ὅλοι οἱ κύνες τῆς ἀγορᾶς, ἐν τινι γωνίᾳ

*) Ἰδε ἀριθ. 35, σελ. 687—689.